

Αυτοί οι άνθρωποι να ξέρετε, αυτοί οι άνθρωποι, οι θρήσκοι άνθρωποι είναι το πιο επικίνδυνο είδος μέσα στην εκκλησία.

Αυτοί οι θρήσκοι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι. Ο Θεός να μας φυλάει απ'αυτούς. Έλεγε ένας αγιορείτης όταν έκαμνα μία φορά λειτουργία και λέγαμε «Κύριε σώσον τους ευσεβείς» λέει αστεειυόμενος «Κύριε σώσον ημάς από τους ευσεβείς», δηλαδή ο Θεός να σε φυλάει από τους θρήσκους ανθρώπους, διότι θρήσκος άνθρωπος σημαίνει μία προσωπικότης διεστραμμένη η οποία ουδέποτε είχε προσωπική σχέση με τον Θεό.

Απλώς μόνον κάμνει τα καθήκοντα της απέναντί Του, αλλά καμιά σοβαρή σχέση δεν είχε για αυτό και ο Θεός δεν λέει αυτόν τον άνθρωπο τίποτε. Και σας ομολογώ και εγώ από την πείρα μου ότι δεν είδα χειρότερους εχθρούς της εκκλησίας από τους θρήσκους ανθρώπους.

Όταν παιδιά θρήσκων ανθρώπων που μεσ' την εκκλησία ή και παπάδων ακόμα και θεολόγων και ανθρώπων που κάνουν τους θρήσκους και τους πολλούς εδοκίμασαν τα παιδιά τους να γίνουν μοναχοί, η ιερεις αυτοί οι άνθρωποι έγιναν χειρότεροι και από δαίμονες. Εξανέστησαν εναντίον των πάντων. Έγιναν οι χειρότεροι εχθροί των ανθρώπων. Θυμάμαι γονείς που έφερναν τα παιδιά τους εις τις ομιλίες και όταν το παιδί τους κάποια στιγμή έκαμε ένα βήμα παραπάνω έγιναν οι χειρότεροι άνθρωποι που έλεγαν τα χειρότερα λόγια. Και εγώ τους λέω: Μά εσύ έφερες το παιδί σου στην ομιλία, δεν το έφερα εγώ. Και μία φορά είπα σε έναν πατέρα όταν έβλεπα ότι η κόρη του, τέλος πάντων, είχε ζήλο στην εκκλησία του λέω: Κοίταξε μην την ξαναφέρεις στην ομιλία. Μην την ξαναφέρεις να της μιλήσω διότι η κόρη σου θα γίνει μοναχή και αύριο θα σου φταίω εγώ. Όχι πάτερ μου, αλλοίμονο, εμείς σε λατρεύουμε. Και έγινε η κόρη του μοναχή εφτά χρόνια και δεν μου μιλά ακόμα.

Άνθρωποι που δεν έχαναν ομιλία, έτσι, δεν έχαναν ομιλία. Ήταν πάντοτε οι πρώτοι. Ομιλίες, αγρυπνίες, βιβλία, ξέρω 'γω τα πάντα. Και έφερναν και τα παιδιά τους και όταν ήρθεν η ώρα που το παιδί τους μέσα στην ελευθερία του, τέλος πάντων, αποφάσισε έναν δικό του δρόμο τότε οι άνθρωποι αυτοί έγιναν τελείως στο αντίθετο στρατόπεδο και απέδειξαν ότι για αυτούς ο Χριστός δεν είχε μιλήσει ποτέ μες την δική τους την καρδιά. Απλώς ήταν θρήσκοι άνθρωποι. Για αυτό οι θρήσκοι άνθρωποι είναι το πιο δύσκολο είδος μεσ' την εκκλησία. Γιατί ξέρετε κάτι. Αυτοί οι άνθρωποι καμιά φορά δεν θα θεραπευθούν. Γιατί νομίζουν ότι είναι κοντά στον Θεό. Ενώ οι αμαρτωλοί, ξέρω γώ, οι χαμένοι ας πούμε, έτσι, αυτοί ξέρουν ότι είναι αμαρτωλοί. Για αυτό ο Χριστός είπε ότι οι τελώνες και οι πόρνες θα παν στην Βασιλεία του Θεού, ενώ είπε στους Φαρισαίους: Εσείς, εσείς που είσαστε θρήσκοι δεν θα πάτε ποτέ στην Βασιλεία του Θεού. Γιατί ουδέποτε ο λόγος του Θεού άλλαξε την καρδιά τους. Απλώς αρκούνταν στην τήρηση των θρησκευτικών τύπων.

Έτσι λοιπόν εμείς ας προσέξουμε τον εαυτόν μας να καταλάβομε ότι η εκκλησία είναι ένα νοσοκομείο που μας θεραπεύει μας κάνει να αγαπούμε τον Χριστόν και η αγάπη του Χριστού είναι μία φλόγα που ανάβει μεσ' την καρδιά μας και να εξετάζομε τον εαυτό μας εάν βρισκόμαστε στην αγάπη του Θεού. Εάν βλέπομε μέσα μας όλες αυτές τις κακίες και τις ανιδιοτέλειες και τις πονηρίες τότε πρέπει να ανησυχούμε. Γιατί δεν είναι δυνατό ο Χριστός να είναι μέσα στην καρδιά μας και να 'μαστε γεμάτοι ξύδι.

Πως είναι δυνατό να προσεύχεσαι και να είσαι γεμάτος χολή εναντίον του άλλου ανθρώπου. Πως είναι δυνατό να διαβάζεις το ευαγγέλιο και να μην δέχεσαι τον αδερφό σου. Πως είναι δυνατό να λες έχω τόσα χρόνια στην εκκλησία, έχω τόσα χρόνια που 'μαι μοναχός κληρικός η οτιδήποτε και όμως το άλφα της πνευματικής ζωής που 'ναι η αγάπη. Που 'ναι το να υπομένεις τον αδερφό σου, να κάνεις λίγο υπομονή με το να μην το δέχεσαι σημαίνει τίποτα δεν έκαμες. Τίποτα απολύτως τίποτα. Τίποτα απολύτως. Εδώ ο Χριστός έφτασε στο σημείο να πει για τις παρθένες εκείνες ότι δεν είχε καμιά σχέση μαζί τους. Τους πέταξε έξω από τον νυμφώνα παρ' όλα που 'χαν όλες τις αρετές γιατί δεν είχαν την αγάπη.

Διότι ήθελε να τους πει ότι μπορεί να έχετε αρετές εξωτερικές , μπορεί να μείνατε παρθένες, μπορεί να κάματε χίλια πράματα αλλά δεν κατορθώσατε την ουσία αυτού που είχε σημασία απ' όλα. Εάν αυτό δεν το καταφέρεις τι τα θέλεις τα άλλα όλα; Τι τα θέλω εγώ τώρα αν τρώω λάδι σήμερα και δεν τρώω λάδι. Μπορεί να μην τρώω λάδι, ας πούμε και να τρώω τον αδερφό μου από το πρωί ως τη νύχτα.

Έλεγαν εις το Άγιο Όρος λέει μην ρωτάς αν τρώω ψάρι. Τον ψαρά να μην φάεις και ψάρι φάε. Η τον λαδά να μην φάεις και φάε μία σταξιά λάδι. Το να φάεις τον άλλον από την γλώσσα είναι πολύ χειρότερο από το να φας μία κουταλιά λάδι. Και όμως στέκομεν εκεί. Τρώμε λάδι, δεν τρώμε λάδι, τρώμε ψάρι, δεν τρώμε ψάρι. Ξέρω 'γω βούτηξε το κουτάλι στο άλλο φαγί και μπορεί να τσακωθούμε εκεί, να σκοτωθούμε με τον άλλον άνθρωπο γιατί εβούτηξε το κουτάλι προηγουμένως σε έναν άλλο φαΐ. Καταλαβαίνετε πόσο γελοία είναι ετούτα τα πράγματα και μας κοροϊδεύουν και οι δαίμονες αλλά και οι άνθρωποι που είναι εκτός εκκλησίας. Και όταν μπαίνουν κοντά μας αντί να βλέπουν τους ανθρώπους της εκκλησίας μεταμορφωμένους σε Χριστό Ιησού, να 'ναι γλυκός άνθρωποι και νά'ναι ώριμοι άνθρωποι, ισορροπημένοι, ολοκληρωμένοι άνθρωποι, άνθρωποι γεμάτοι αρμονίας ας πούμε μέσα τους μας βλέπουν δυστυχώς με όλα αυτά τα πάθη μας και όλες εκείνες τις ξινίλες μας και λένε: Ε, να γίνω έτσι; Καλύτερα να μου λείπει.

Εσύ που πας στην εκκλησία τι σε ωφέλησε η εκκλησία; Όπως λέγαμε χτες πηγες στα προσκυνήματα, είδες τους πατέρες, είδες τα άγια λείψανα, είδες το Άγιον Όρος, την Παναγία της Τήνου όλα αυτά πήγαμε, ήρθαμε. Ποιό το όφελος τελικά από όλα αυτά τα πράγματα; Μεταμορφώθηκε η καρδιά μας; Γίναμε πιο ταπεινοί άνθρωποι; Γίναμε πιο γλυκός άνθρωποι; Γίναμε πιο πραιείς άνθρωποι εις το σπίτι μας εις την οικογένειά μας στο μοναστήρι μας; Ξέρω 'γω εκεί που εργαζόμαστε. Αυτό έχει σημασία. Εάν δεν τα καταφέραμε αυτά τα πράγματα τουλάχιστον ας γίνομεν ταπεινοί. Μέσα από την μετάνοια. Ας γίνομαι ταπεινοί. Εάν ούτε και αυτό το καταφέραμε τότε είμαστε άξιοι πολλών δακρύων, έτσι. Είμαστε για κλάματα. Διότι δυστυχώς ο χρόνος περνά και χάνεται και εμείς μετρούμε χρόνια.

Έλεγε ο γέρον Παΐσιος όταν τον ρωτούσαν: Γέροντα πόσα χρόνια έχεις εσύ στο Άγιο Όρος; Λέει: Εγώ ήρθα την ίδια χρονιά που ήρθε το μουλάρι του γείτονα. Ο γείτονας του ο γερό-Ζήτος είχε ένα μουλάρι και ξέρετε στο Άγιο Όρος κάθε κελί έχει και ένα ζώο, ένα μουλάρι που κουβαλούν τα πράγματά τους. Ε, το ζώο αυτό ζει πολλά χρόνια δεν αγοράζει κάθε μέρα μουλάρια, είναι ακριβά. Λοιπόν, την χρονιά που ήρθα εγώ λέει στο Άγιο Όρος αγόρασε και ο γείτονας το μουλάρι του. Έχουμε τα ίδια χρόνια στο Άγιο Όρος, αλλά το καημένο εκείνο έμεινε μουλάρι και εγώ το ίδιο έμεινα. Δεν άλλαξα. Λοιπόν λέμε πολλές φορές εγώ έχω σαράντα χρόνια και το λέμε εμείς οι παπάδες και οι καλόγεροι αυτά τα πράγματα. Έχω σαράντα χρόνια στο μοναστήρι. Μα τα χρόνια είναι εις βάρος σου.

Ο Θεός θα σου πει: Σαράντα χρόνια και ακόμα δεν κατάφερες να γίνεις τίποτα; Έχεις σαράντα χρόνια ακόμα θυμώνεις, ακόμα κατακρίνεις, ακόμα αντιλογείς, ακόμα αντίστασαι, ακόμα δεν υποτάσσεσαι; Έχεις σαράντα χρόνια και δεν έμαθες το άλφα, το πρώτο πράγματα της μοναχικής ζωής της χριστιανικής ζωής; Τι να κάμω τα χρόνια σου; Τι να σε κάμω αν έχεις πενήντα χρόνια με ψωμολόγησε και δεν μπορείς να απαντήσεις στον άλλον με έναν καλό του λόγο. Τι να κάμω όλα αυτά τα πράγματα.

ΠΗΓΗ: π. Αθανάσιος Λεμεσού. Απόσπασμα από την ομιλία “Η θεραπεία από την αρρώστια του Φαρισαϊσμού”.